

Sången de ädla känslorna föder

Efter första sånglektionen i småskolan klapade fröken Sjödahl mig på axeln och sade: - Här är så mycket att titta på runt skolan, skulle du inte vilja stanna ute och titta?

Jo, jag tillbringade sångtimmarna med att knycka äpplen i lärarens trädgård, titta på drängen Adolf, som råsade King Arthur och gjorde en vända till Lillesjö där högtidligt svartklädda skraddare promenerade på ytpänningens stensättning.

Genom åren fick jag höra att jag råmåde som en sjöko, nuttrade som en gammal grävling och höll melodin lika illa som ett osmort rullebörshjul i backig terräng.

Jag var glad åt Taube, Sven Arefelt, Glenn Miller, Alice Babs och Harry Brandelius. Det smärtade mig att höra far säga att Glenn Millers orkester hördes som när han en gång råkade sätta sig i en kattrede med nio källingar vid Sandhammaren.

Där var, för första gången, klarinetten.

Jag sjöng i långa växthus, när jag vattnade tomater, jag sjöng, när jag stod utkik på backen i tät dimma och såg Flygande Holländaren slöra förbi stäven, jag sjöng, när jag trampade skånska grusvägar på väg hem till Nyehusen i helgmålsringningen och jag sjöng, uppkrupen i sänghörnet i mitt ensliga rum på Sjöbergs Handelsträdgård i Osby.

Jag lyssnade till Bert Walters orkester, Thory Bernhards, Delta Rhythm Boys, Brita Borg och Charlie Norman. Jag köpte Mezz Mezzrows Dans till svart pipa. Den svarta pipan var klarinetten.

Jag kunde alla texter utantill: Med gamla Highland Rover, herr Hagenbecks ombud åt lejonet ju opp, vi var sex man på durken och fyra i var box, och av din Ola blivit ryttmästar Silverlod och du har ingen farlig last att kasta ned.

Långa bitar, som varade en rorstörn. På Smålandskusten i ålkvassarna tog de slut allihop, då berikades repertoaren med: Det kom en gång en lycklig man i en blomsterhandel in. Du får ingenting ta med dig dit du går och Någonstans under solens förgyllda pupill.

På bygge dog sången en ömklig död bland hammarslag, vibratorsurr och tryckluftsmaskiner. Jag sjöng med Skårsliparen när hans ögon lyste av whiskyns guldgula glöd och fingrarna dansade som en caballero över strängarna; Det är en himlajord min vän och för jämnan ska en sjöman va' till hands.

Damens små köttbullrullarhänder bor ihop med en näktergalhals och när arbetsuppgifterna mellan oss fördelades var det inte tal om att jag skulle ta sången.

Soporna och kåserierna, men inte sången.

Nu sjunger hon för Benny ute på Råå. Kommer hem med en hel pärm full av sånger och nynnar hela natten resedadoft, på villande mo och ni är mycket farlig, säger mor.

En torsdag var jag med och satt och njöt av dragspelens taktfasta staket till melodin och John och Folke och alla de rara näktergalrösterna, för näktergalen är ju så kvinnoljus, när han kvillar i Sankta skog, menar jag.

- och så hänfull och så mörk står herr studenten Bäcksta-Nils och spanar bak en björk".

Jag får inte sjunga med.

- Då emigrerar jag till Alaska, hotade Damen och hungersnöden stod för dörren.

Så jag mimar och brummar och är noga med att brumma slut innan näktergalarna går i mål.

Ibland har Benny klarinetten med och spelar till gitarr och dragspel. Då lutar jag mig bakåt, blundar och hör melodin klättra upp i tonernas fullrigg på Bennys klarinett.

Katten Gusten sover på sin stol och alla näktergalarna nynnar lågt med stjärneögonen tända.

Då kan det hända att en liten tår trillar längs kinden och jag tänker att jag skulle vilja spela och sjunga världen, hellre än att nubba fast gamla, trötta ord på diktens papper.

- Där går en svag resedadoft av markens unga gräs, trippar dansande näktergalarna så nätt på visans gren. Det låter som lätta hopp, hopp-hopp-hopp och sväng...